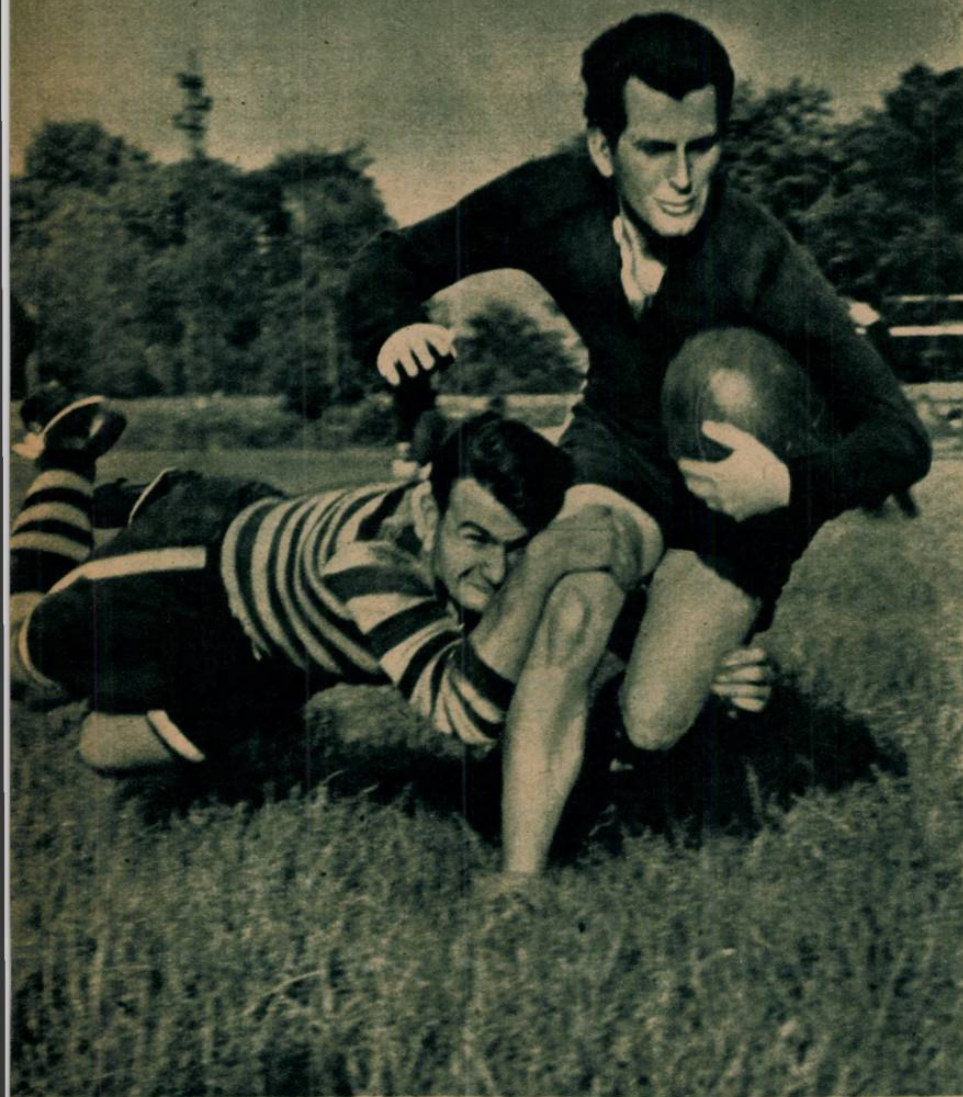

Se šiškou do mlýna

Pohlavek zpečetil tenkrát rozhodnutí mého otce: „Já ti dám rugby! Aby sis přerazil nohu nebo tě někdo zabil...!“

To tehdy, asi před čtvrt stoletím, přišel kdosi z nás s nápadem, zavést v našem sportovním klubu, kde jsme se jako dorostenci denně scházeli, tuto novou hru, o níž tehdy mezi rodiči nebylo právě nejlepší mínění. Tenkrát tomuto mladému sportu škodily hlavně noviny svými sensacemi, a zejména přetisky ze západního tisku dodávaly rugby punc jisté riskantnosti či dokonce krvelačnosti. Samozřejmě neprávem. Pravda, rugby není pro namalované slečinky nebo ufnukané mladíčky či pásky, ale pro tvrdé, nebojácné muže. Má svá přísná pravidla, která sice dovoľují tvrdší zákroky než třeba v kopané, ale přísně trestají jakoukoliv záludnost nebo surovost.

Rugby se k nám dostalo někdy v letech 1925. „Přivezl“ je k nám z Francie známý karikaturista a malíř Ondřej Sekora, který se stal jeho nadšeným propagátorem. Ve světě se však hrálo daleko dříve před tímto letopočtem. První zápas v rugby zhlédli v Anglii už v roce 1870. Kromě toho, že je kolébkou rugby, produkuje Albion také nejlepší rugbyisty světa. Anglie, Skotsko, Wales a Irsko mají dokonce samostatný mezinárodní svaz. Ostatní evropské země jsou organizovány ve vlastní mezinárodní federaci FIRA, kde je členem i Československo. Vedle u nás známého rugby se hraje pod tímto jménem podobná hra v Americe. Protože americké rugby má hodně blahovůlnější pravidla, dochází při něm k těžkým úrazům a zraněním, a proto se také neprosadilo a jistě ani v budoucnu neprosadí v Evropě.

Dnes už u nás „šiška“ zdomácněla. Za těch 30 let historie našeho rugby došlo sice k několika krisím, ale rugbyisté si nakonec přece jen znovu „vydobyli místo na slunci“. A i když se dnes u nás tomuto sportu věnuje pozornost snad jen ve 20 velkých jednotách, říkáme, že je to začátek. Rugbyisté mají svůj přebor republiky a nyní věnují hlavně pozornost mládeži. Měli byste vidět, jak se chlapci snaží okoukat u těch starších, jak to s tou šiškou nejlépe provést. Každoročně bojují nejlepší dorostenecká družstva turnajovým způsobem o titul přeborníka

republiky a za nějakých pět deset let se jistě poče rugbyistů zdvojnásobí. Rugbyisté tvoří totiž jednu velkou rodinu a všichni se mezi sebou znají. Jsou to skromní chlapci, ale pro svůj sport a jeho propagaci by udělali všechno. Šli by hrát třeba i o půlnoci! Jen aby každému dokázali, že ten jejich sport je zajímavý a pěkný!

U nás má nyní nejlepší rugbyisty pražské Dynamo, z jehož řad se také rekrutuje nejvíce hráčů reprezentačního celku. Dynamo Praha je také „nejbohatším“ oddílem; vlastní jediný speciální stadion pro rugby v Praze-Troji. Na evropském kontinentě patří k nejlepším Francouzi; československé rugby, i když zatím mluvíme jen o stovkách hráčů, je tak někde uprostřed evropského průměru.

Tři věci, které je na první pohled odlišují od ostatních míčových her, jsou pro rugby charakteristické: šišatý míč, branka ve tvaru písmene H a konečně v průběhu hry tak zvaný mlýn. Když totiž dojde na některé straně k menšímu provinění (za větší poklesek se kope trestný kop), postaví se osm rojníků na každé straně proti sobě a všichni se seskupí ve tři řady za sebou. V předklonu se hráči vzájemně do sebe zaklesnou rukama. Mlýnová spojka mužstva, které má výhodu, vhodí míč do uličky mezi oběma mlýny. Prostřední hráč první řady (mlýnář) se snaží nohou zachytit míč a poslat jej pod nohama svých spoluhráčů opět mlýnové spojce. Nikdo se přitom nesmí dotknout míče rukama. Jinak v průběhu zápasu smějí rugbyisté hrát nohama i rukama. Míč se může nosit (nesmí se však přikrávat dopředu), a bodů, které nakonec rozhodují o výsledku zápasu, se dosahuje tím, že míč musí být položen za brankovou čáru, a to kdekoli po celé šíři hřiště. Takové položení míče znamená zisk 3 bodů. Kromě toho získává mužstvo ještě právo volného kopu. Když z tohoto kopu prolétne míč mezi žerděmi horní poloviny branky (horní polovinou písmene H), získává mužstvo další dva body. Bodů může být dosaženo také přímým kopem ve hře nebo trestným kopem. Vždy však musí míč proletět horní částí branky.

A konečně – kolik hráčů je na každé straně při zápase? Oproti kopané o čtyři více, to jest – rovných patnáct!

KAREL PODHAJSKÝ

